

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

Og dette lovforslag er i virkeligheden et godt eksempel på »government failure«. Det offentlige har stort set påtaget sig al børnepasning i landet, men det offentlige har måttet erkende, at den opgave kan det offentlige ikke klare.

Hvad ville så være den rigtige, den logiske og den konsekvente løsning? Det ville selvfølgelig være, at man gik i gang med at planlægge en afvikling af børnepasning som en offentlig opgave og en privatisering af børnepasningsområdet med den øgede kvalitet, den øgede sikkerhed og den øgede tryghed og den større effektivitet, det ville indebære, når det var private, der tog sig af det, frem for den usikkerhed og utryghed og de store omkostninger, der er knyttet til det, når det er en offentlig opgave.

Vi ved, når vi går tilbage til tiden før 1960'erne, at det stort set udelukkende var en privat opgave her i landet at tage sig af børnepasning. Og vi ved jo også, at når vi ser os rundt om i verden og kigger på, hvordan man har løst tingene, er det de færreste steder i verden, man har valgt den socialistiske løsning, at det offentlige skal tage sig af børnepasningen.

Men med lovforslaget her indrømmer regeringen egentlig, at det offentlige ikke kan løfte opgaven, og man vælger så – i stedet for at gå i gang med en logisk rigtig privatisering – en lappeløsning med tilskud til de forældre, der benytter de private børnepasningsordninger.

Det er egentlig en lidt grotesk situation. Først skal forældrene betale til de offentlige kasser, for at det offentlige kan klare børnepasningen, og derefter giver det offentlige op, kaster opgaven fra sig og betaler tilskud til dem, der så herefter prøver at løse opgaven selv. Hvad bliver det næste? Tilskud til andre brugergrupper og befolkningsgrupper, som ikke udnytter offentlige ydelser: tilskud til dem, der ikke benytter vejene, tilskud til dem, der selv henter deres post på posthusene; der er masser af muligheder at tage fat på. Men det giver for det første nogle urimelige transaktionsomkostninger, og det giver et bemærkelsesværdigt resourcespild, at pengene skal en tur ind omkring de offentlige kasser.

Det rejser også nogle fordelingspolitiske spørgsmål, som slet ikke er belyst i lovforslaget eller bemærkningerne til det. For efter alle de erfaringer, der foreligger, er der meget, der tyder på, at der er en sammenhæng mellem husstandenes indkomster og udbetalinger af soci-

ale kontantydelse, og der er også meget, der tyder på, at hvis dette lovforslag vedtages, vil det i vidt omfang være lavindkomstgrupper med eller uden børn, som betaler til ydelser, der forbruges af højindkomstgrupper.

Fremskridtspartiet vil ikke kunne støtte lovforslaget her, men vi vil benytte lejligheden til at opfordre ministeren til, om man ikke i ministeriet i den fremtidige planlægning dels kunne se på de forslag, der ligger fra Kommunernes Landsforening, som den tidligere ordfører omtalte, dels måske studerede den lille publikation fra AKF fra 1988, der hedder »Offentlige børnepasningsordninger« af forskningsleder Palle Mikkelsen m.fl., hvori man belyser nogle perspektiver ved børnepasning i relation til brugerbetaling, og hvor man foreslår en række tiltag, som kunne sættes i værk, uden at det behøvede at koste det offentlige penge, og som samtidig kunne føre til bedre og mere varierede ydelser på området.

Det var, hvad jeg som mit partis fredagsordfører havde at sige om dette forslag.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget om tilskud til forældre med private børnepasningsordninger med den begrundelse, at det sandsynligvis kan aflaste kommunerne i en forhåbentlig overskuelig periode, inden disse kan opfylde de pladsgarantier om børnepasning, de selv har opstillet. Desuden hænger lovforslaget sammen med andre af regeringen nyligt fremsatte forslag.

Jeg forstår, at Venstre og De Konservative ikke vil støtte forslaget, fordi det kun retter sig mod en mindre gruppe forældre end dem, de gerne selv ville rette det mod, og fordi ordningen er tidsbegrænset. Jeg har selv den holdning, at et lille skridt i den retning, man ønsker, er bedre end intet skridt. Men sådan kan man jo se forskelligt på det.

Det Radikale Venstre vil medvirke til, at lovforslaget får en hurtig udvalgsbehandling.

Lysholm Christensen (KRF):

Lovforslaget her er et led i bestræbelserne for at afskaffe ventelisterne på dagtilbud til børn. Det er jo et påtrængende problem rundt omkring i kommunerne at skaffe tilstrækkelig med pladser, og det beror bl.a. på økonomiske problemer. Det er dyrt at etablere flere plad-